

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 115/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného ŠÁŠIK & Partners, s. r. o., Sokolská 18, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. Jaroslava Šášika, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 78/2011 a jeho uznesením z 20. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2012 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 78/2011 a jeho uznesením z 20. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z priložených listín vyplýva, že sťažovateľovi bola ako povinnému platobným výmerom vydaným Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou z 23. januára 2009 (ďalej len „exekučný titul“) uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 3 864,85 € s prísl. Sťažovateľ sa proti exekúcii vedenej na základe exekučného titulu bránil podaním návrhu na jej odklad a zastavenie, namietajúc, že exekučný titul nie je právoplatný ani vykonateľný, keďže mu nebol riadne doručený.

Okresný súd Nitra (ďalej aj „okresný súd“) rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka č. k. 23 Er 386/2009-17 z 30. novembra 2009 návrh sťažovateľa na odklad a zastavenie exekúcie zamietol. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 23 Er 386/2009-31 z 24. februára 2010 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie nevyhovelo. Vychádzal z § 57 ods. 1 písm. a) a § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorých súd povolí odklad exekúcie, ak možno očakávať jej zastavenie z dôvodu, že exekučný titul sa dosiaľ nestal vykonateľným pre jeho nedoručenie povinnému. Zohľadňujúc výpis zo živnostenského registra sťažovateľa (v danej veci v procesnom postavení povinného) mal okresný súd za preukázané, že doručenie exekučného titulu bolo v zmysle § 25 ods. 3 Správneho poriadku realizované na adresu miesta podnikania sťažovateľa formou náhradného doručenia, a to dňom 6. februára 2009. V danej veci preto okresný súd nezistil splnenie podmienok na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, a preto, ako už bolo uvedené, návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie nevyhovelo.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 26 CoE 108/2010 zo 17. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) odmietol odvolanie

sťažovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na odklad exekúcie, ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a súčasne ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je v zmysle § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolanie prípustné. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa po uplynutí zákonom ustanovenej 15-dňovej odvolacej lehoty. Odvolanie sťažovateľa považoval taktiež za neprípustné, pretože smeruje proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, čo správne uviedol aj súd prvého stupňa v poučení napadnutého rozhodnutia (výklad *a contrario* – § 56 ods. 7 Exekučného poriadku). Krajský súd navyše prípisom z rovnakého dňa vrátil vo zvyšnom rozsahu vec prvostupňovému súdu s usmernením, že procesne pochybil a spis predložil predčasne, pretože je potrebné vo výroku rozhodnúť nielen o návrhu na odklad exekúcie, ale aj o návrhu na zastavenie exekúcie.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že mu postupom súdu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolaciemu súdu vyčítal, že tento pri rozhodovaní nezohľadnil aj jeho ďalší návrh (návrh na zastavenie exekúcie), čím umožnil pokračovať v exekúcii napriek tomu, že mu nemal byť doručený exekučný titul. Proti rozhodnutiu okresného súdu o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. a) OSP je odvolanie prípustné. V dôsledku podľa sťažovateľa nesprávneho postupu sa exekučný súd nezaoberal ani jeho námietkou, že v danej veci je miestne príslušným Okresný súd Topoľčany, nie Okresný súd Nitra (§ 45 Exekučného poriadku).

Najvyšší súd dospel k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania sťažovateľa a napadnutým uznesením ho odmietol. So zreteľom na obsah dovolania sa najvyšší súd osobitne zaoberal námietkou sťažovateľa, v zmysle ktorej dovolanie je prípustné podľa § 237 písm. f) OSP, pričom uviedol, že *„Dovolateľ v dovolaní v podstate spochybňuje správnosť postupu súdu, ktorý vyplýva z ustanovenia § 374 ods. 4 O. s. p. Dovolací sú v tejto súvislosti uvádza, že ak bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré vydal súdny úradník, kde je odvolanie prípustné, záleží na rozhodnutí sudcu, či odvolaniu vyhovie alebo vec predloží odvolaciemu súdu*

na rozhodnutie, ak sa s odvolaním nestotožní. Iná procesná situácia nastáva v prípade, ak ide o rozhodnutie, ktorým súd zamietol návrh povinného na odklad exekúcie, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (a contrario § 56 ods. 7 Exekučného poriadku), tu sa bez ďalšieho rozhodnutie podaním odvolania zrušuje a opätovne o návrhu na odklad exekúcie musí rozhodnúť sudca. O návrhu na odklad exekúcie a návrhu na zastavenie exekúcie súd rozhodol spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 374 ods. 4 O. s. p., a preto takýmto postupom nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti povinného konať pred súdom. Za správny dovolací súd považuje i postup odvolacieho súdu, ktorý podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol odvolanie povinného smerujúce voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh na odklad exekúcie zamietnutý z dôvodu, že toto smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné (a contrario § 56 ods. 7 Exekučného poriadku).

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).“.

So závermi najvyššieho súdu vyplývajúcimi z jeho napadnutého uznesenia sťažovateľ nesúhlasí a potom, ako v sťažnosti rekapituluje doterajší priebeh konania a nedostatky, ktorých sa mali dopustiť okresný súd a krajský súd, tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu a z dôvodu odmietnutia dovolania bez toho, aby sa „*zaoberal prípustnosťou exekúcie, ktorá bola začatá na základe rozhodnutia správneho orgánu, ktoré nie je právoplatné a vykonateľné, bolo porušené právo povinného na podanie dovolania a tým aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru*“. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa nedostatočne posúdil jeho námietky poukazujúce na porušenie procesného a hmotného práva, pričom „*jednou z najdôležitejších je konanie nepríslušného a tým aj nezákonného exekučného súdu*“, keďže miestne príslušný na exekúciu mal byť súd, v obvode ktorého má povinný bydlisko, a ak nemá bydlisko, tak súd, v obvode ktorého sa povinný zdržuje, resp. tam, kde má majetok. Okrem toho sa exekučný súd mal nesprávne zaoberať „*námietkami*“ sťažovateľa v konaní vzhľadom na to, že podal návrh na odklad a zastavenie exekúcie, pričom okresný súd pri rozhodovaní nezohľadnil jeho ďalší návrh (návrh na zastavenie exekúcie), keďže rozhodol iba o odklade exekúcie, čím mal umožniť pokračovať v exekúcii napriek nedoručeniu exekučného titulu sťažovateľovi.

Z týchto dôvodov podal sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd prijal nález, ktorým by vyslovil, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aby napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť nasledovné:

Predseda najvyššieho súdu JUDr. Štefan Harabin podal 22. februára 2013 proti sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi trestné oznámenie a zároveň v televíznych reláciách televízie TA3 odvysielaných 21. februára 2013 a 11. marca 2013 formuloval proti nemu osobné invektívy. Sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz

v tejto súvislosti (aj keď sa zo subjektívneho hľadiska necítil byť predpojatý) listom z 28. marca 2013 (ďalej len „oznámenie“) oznámil tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadal, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila jeho oznámenie obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí sťažovateľa, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu.

O oznámení sudcu ústavného súdu Ladislava Orosza rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Ladislava Orosza z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevyhlásil. Označené uznesenie bolo sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi doručené 21. júna 2013. Z uvedeného dôvodu IV. senát ústavného súdu v období od 28. marca 2013 do 21. júna 2013 nemohol vo veci sťažovateľa konať a rozhodovať.

Sudkyňa Ľudmila Gajdošíková listom z 28. augusta 2013 a sudca Ján Luby listom z 27. augusta 2013 v zmysle § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde predsedníčke ústavného súdu oznámili, že okrem iných aj vo veci sťažovateľa sú členmi senátu IV. ÚS ako sudcovia spravodajcovia alebo sudcovia. Napriek tomu, že sa necítili byť v uvedených veciach predpojatí pri výkone funkcie sudcu, keďže obsah vyjadrení JUDr. Štefana Harabina nijakým spôsobom neovplyvnil ich spôsobilosť rozhodovať v uvedených veciach nestranne a objektívne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie JUDr. Štefana Harabina (predsedu najvyššieho súdu) proti ich osobe, ako aj (ii) JUDr. Štefanom Harabinom počas tlačovej besedy uskutočnenej 20. augusta 2013 prezentované hrubé urážky a podozrenia z ich korupčného správania, v ktorých pokračoval na tlačovej besede v televízii TA3 konanej 23. augusta 2013, a tiež (iii) opakované vyhlásenia JUDr. Štefana Harabina o nadržíavaní sťažovateľke a o korupčnom správaní celého senátu ústavného súdu IV. ÚS vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 459/2012 predložili predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O oznámení sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 592/2013-10 z 2. októbra 2013 tak, že sudkyňu IV. senátu ústavného súdu Ľudmilu Gajdošíkovú z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevytlúčil.

O oznámení sudcu Jána Lubyho rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 698/2013-16 z 20. novembra 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Jána Lubyho z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevytlúčil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o týchto oznámenia sudcov nerozhodol príslušný senát ústavného súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom môže byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z týchto hľadísk ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkami voči podmienkam a predpokladom vedenia exekúcie, osobitne vo vzťahu k namietanému nedoručeniu exekučného titulu a nedostatku miestnej príslušnosti exekučného súdu.

Ústavný súd sa s námietkami sťažovateľa nestotožňuje. Aj keby mal dať sťažovateľovi za pravdu v prípade námietok o nedostatku exekučného titulu alebo o nesprávne určenej miestnej príslušnosti exekučného súdu, tak tieto sťažovateľom tvrdené nedostatky sa netýkajú napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý skúmal rozhodnutie krajského súdu o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh na odklad exekúcie zamietnutý. Argumentácia sťažovateľa sa teda netýka konania a rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorému sa domáha od ústavného súdu vyslovenia porušenia svojich práv podľa ústavy a dohovoru v zmysle petitu sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne konformným spôsobom odôvodnil, prečo v okolnostiach danej veci bol vecne správny názor krajského súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie odvolania proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie neprípustné. Námietky sťažovateľa pritom nepoukazovali na nesprávnosť tohto právneho záveru (nemožnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie), ale smerovali iba proti nesprávnemu postupu exekučného súdu (nesprávne posúdenie právoplatnosti exekučného titulu a nesprávne určená miestna príslušnosť exekučného súdu), ktorý nemal byť odstránený v inštančnom postupe. Ustanovenia Exekučného poriadku ale

proti danému rozhodnutiu exekučného súdu (o odklade exekúcie) riadny opravný prostriedok, a teda ani možnosť ich preskúmania v inštančnom postupe neprípúšťajú, čo nespochybňuje ani sťažovateľ. Týmito námietkami sťažovateľa sa najvyšší súd v dôsledku odmietnutia dovolania ako neprípustného zaoberať nemusel a ani nemohol, a preto tieto námietky ani nie sú spôsobilé spochybníť ústavnú konformitu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd v celom rozsahu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 402/2013).

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi posudzovaným uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2014